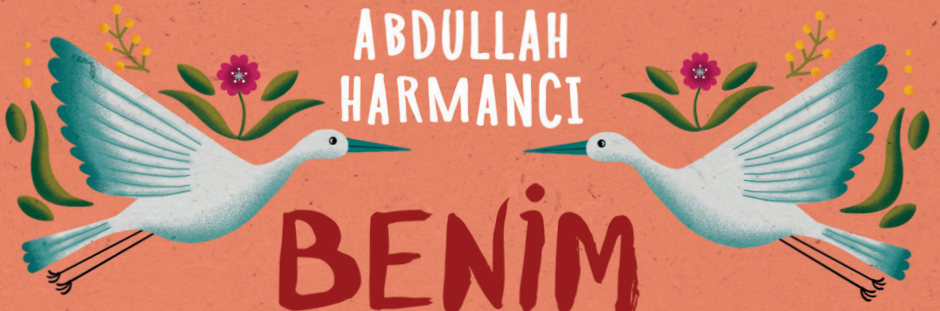

ABDULLAH
HARMANCI

BENİM ADIM KUŞ DEĞİL Kİ

İlk Genç
T
EİMAŞ

ÇİZER: SİBEL BÜYÜK

“Çiçek, çiçek, senin boynun neden bükük?”

“Durmuyorsunuz. Görmüyorsunuz. Merak etmiyorsunuz. Yaapraklarıma bakıp gülümsemiyorsunuz. Sormuyorsunuz. Fotoğraf çekip gidiyorsunuz. Fotoğraflarınıza bile bakmıyorsunuz. Sadece bir çocuk işte... Beni görünce çığlık atıyor. Benim adım ‘çiçek’ değil. Ortancayım ben. Size hiç ‘insan’ diye seslenen oldu mu?”

“Kuş, kuş, senin kalbin neden kırık?”

“Benim adım ‘kuş’ değil ki. Kumruyum ben. Sizi hiç ‘insan’ diye çağırdılar mı? Söyleşen iki insana rastlamıyorum artık. Ya sürekli konuşuyorsunuz ya da sürekli susuyorsunuz. Balkonunuzda, bahçenizde, telefon direğinizde, gölgelendiğiniz ağacın dalında, kimi zaman birinizin yolunda, birinizin penceresindeyim. Beni söze konu bile etmiyorsunuz. Ancak bir çocuk beni gördüğünde çığırma dönüyor. Benim adım ‘kuş’ değil.”

“Ağaç, ağaç, senin rengin neden soluk?”

“Yoruldu. Biraz da darıldım aslına bakarsan. Hatta belki biraz kırgınım. Gözünüz daima ileriye bakıyor. Yukarıya bakmıyorsunuz. İleriye bakarken bile aslında baktığınız yeri görmüyorsunuz. Zihniniz binlerce resimle dolu. Daha çok resim, daha çok kelime, daha çok ses, daha çok levha... Ancak bir çocuk

dallarına çıktığımda babası veya annesi dönüp bakıyor bana. Öfkeden deliye dönüyor bir baba. Yüzü kıpkırmızı kesiliyor. Hem benim adım ağaç değil ki. Hint fasulyesiyim ben. İnsanlar sizi 'insan' diye mi ünler?"

"Abdullah Bey, sizin yüzünüz neden asık?"

"Acelem var, kardeşim, bir gün sohbet edelim, olur mu?"

KUŞLARIN SESİ

Cabbar Osman'ı bilir misiniz? Nereden bileceksiniz, henüz anlatmadım ki...

Cabbar Osman heybetli biriymiş. Aynı zamanda öfkeli mi öfkeli. Aynı zamanda dev cüsseli. Aynı zamanda upuzun sakallı. Kocaman bıyıklı biri. Üstelik kaşları da alınına doğru sivriliyor. Sağ kaşının tam üzerinde bir bıçak yarası var. Sağ yanağının üzerinde ise bu yaranın bitiş noktası gibi bir çukur... Kalın ve uzun parmakları bir baltanın sapını kavradığı zaman artık gerisini siz düşünün!

Nitekim bir sabah gerçekten de Cabbar Osman, iri parmaklarıyla bir balta sapını kavramış veee... Bahçesinin ortasındaki devasa ağacın gövdesineee... Şimdi bu görüntüyü donduralım.

Cabbar Osman öyle öfkeli bir yüzle ve baltasını havaya kaldırmışken beklesin bizi. Bu koca cüsseli adamın bahçesinin ortasındaki kurumuş ağaçla ne derdi olabilir?

İyi soru!

Ama söyledim zaten cevabını. Bu yüksek ve heybetli ağaç kurumuş bir kere. Üstelik bu ağacın gövdesinde yaşayan yüzlerce böcek var. Üstelik sabah ve ikindi saatlerinde kuşlar toplantılarını bu ağacın dalları arasında yapıyor.

Cır cır da cır cır!

Cik cik de cik cik!

Cak cak da cak cak!

Tak tak da tak tak!

Durmadan konuşuyor, konuşuyorlar! Cabbar Osman heyheyli biri. Celalli biri.

Huzursuz biri. Biri de biri. İki de bir karısına seslenip “Ben bu ağacı keseceğim.” falan diyor. “Olmaz!” diyor merhametli karısı. “Yapma!” diyor şefkatli çocukları. “Aman!” diyor ihtiyar annesi. “Eyvah!” diyor ağacın dallarında söyleşen kuşlar. “Haydaaa!” diyor ağacın gövdesinin altında eğleşen böcekler. “Olmaz, yapma, aman, eyvah, haydaaaaa...” Bir hafta böyle geçiyor. İki hafta

böyle geçiyor. Yaz bitiyor. Cabbar Osman bu dev cüsseli ağacı unutuyor. Herkes sanıyor ki her şey yoluna girdi. Girer mi? Cabbar Osman kafasına koyduğu şeyden vazgeçer mi? Geçmez. Bahar gelip de çiçekler başlarını çayırılıktan dışarı çıkardığında... Cabbar Osman artık bu ağacı kesmeye kesin karar veriyor. “Odun yaparım.” diyor. “Kışın rahat eder anam.” diyor. “Kuzine sobayı bu ağacın odunlarıyla yakarım, içine patates atarım.” diyor. Diyor ama bunları kendisine diyor.

Annesine, karısına, çocuklarına ve kuşlara demiyor. Onlar duyarsa farfara ederler, biliyor. Farfara etmek mi? Mızızlanmak diyelim. Anlayacağınız gibi “olay günü” gelip çatıyor. Cabbar Osman harika bir mayıs sabahı evinin önünde oturup da kuru dev ağaca bakarken... Eline baltasını alıyor. “Ya Allah!” deyip ayağa fırlıyor. Yüzünde öfke var. Baltası havada... Görüntü burada donmuştu hatırlarsanız. Şimdi ağır çekim izliyoruz:

Cabbar Osman ağaca doğru bir adım atıyor. Kuşlar çığırıyor. İnsanlar bağırıyorlar. Böcekler cır cır cırlıyor.

“Ama Osman abi, bir dur, ne olur, bir bekle...”

“Bekledim, ne olacak?” diyor Osman. “Ne diyecekseniz hemen diyin!”

Osman köylü bir adam. Bizim gibi konuşmuyor elbette.

“Osman abi, bu ağacı kesme, kurda kuşa kıyma!”

Osman celalleniyo. Bakışlarını kuşlara çeviriyor.

“Bu ev benim, bu bahça benim, bu ağaç da benim... Siz kim oluyorsunuz?”

İşte böyle meydan okuyor kuşlara. Bu arada seslere bütün köy toplanıyor. Annesi, karısı, çocukları, Cabbar Osman’ın kollarına sarılıyorlar. “Etme!” diyorlar. “Gitme!” diyorlar. Her şey ağır çekim ilerliyor. Cabbar Osman bir vücut hareketiyle çocuklarının ellerinden kurtuluyor. Elindeki baltayı omuzlarının üstüne kadar çıkarıyor. Gözlerini yumuyor. Bu sırada ağacın gövdesinin içinde, kabuğunun altında yaşayan böcekler “Bir dakika Osman abi!” diyor.

“Osman abi, bizi de düşün, biz bu ağacın gövdesinde yaşayan böcekleriz. Şimdi sen ağacı kesersen nereye gideriz?”

Osman havada bekleyen baltasını yere bırakıyor. Alnını elinin tersiyle siliyor. İnsanları,

böcekleri ve kuşları dinlerse istediklerine hiçbir zaman ulaşamayacağını biliyor. Başını çevirip köylülere bakıyor. Ardına dönüp ailesine bakıyor. Başını kaldırıp kuşlara bakıyor. Yerden baltasını alıp omzuna atıyor. Yavaşça evine doğru adımlar gibi yapıyor. Herkesin yüzünde bir gülümseme olduğu anda... Cabbar Osman bütün öfkesiyle ve bütün gücüyle arkasındaki ağaca doğru dönüp baltasının pırıl pırıl ağzını ağacın gövdesine saplayıveriyor!

Şlakkkkk!

İşte bu kadar.

Osman durmuyor.

Şlakkkkk! Şlakkkkk!

Osman bıkmıyor.

Şlakkkkk! Şlakkkkk! Şlakkkkk!

Osman yorulmuyor.

Şlakkkkk! Şlakkkkk! Şlakkkkk! Şlakkkkk!

İşte böyle. Köylülerin gözlerinde yaş var şimdi. Osman'ın küçük kızı ağlıyor. Kuşlar çılgık çılgık kaçışıyor. Böcekler kabuğun altında ağlamaya başlıyor. Osman'ın karısı yere yığılıyor. Osman baltasını torağa bırakıyor. Yorulmuş. Kendini de yere bırakıyor. Dinlenecek. Öyle sanıyor. Ama

dinlenemeyecek. Paramparça olan ağacın kökleri arasından bir ses geliyor. Bir ses daha geliyor. Binlerce ses gelmeye başlıyor. On binlerce ses gelmeye başlıyor. Osman ayağa fırlıyor. Herkes kaçıyor.

Ağacın kökleri arasında, toprağın damarlarından gürül gürül sular fışkırıyor. Kimse ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyor. Kaçan kaçana... Bağırır bağırana... Ortalıkta kimse kalmıyor. Toprağın damarlarından fışkıran sular giderek büyüyor. Çoğalıyor. Yükseliyor. Yükseliyor. Osman'ın bahçesini ve evini içine alıp köye doğru yöneliyor. Köylüler, Cabbar Osman, ailesi, kuşlar, köydeki hayvanlar... Hepsi hepsi hepsi... Hepsi köyün ufkunda kayboluyorlar. Bütün bir köy kocaman bir göle dönüyor. Her şey büyük bir sessizliğe bürünüyor.

Seneler geçiyor. Bulutlar geçiyor. Kuşlar geçiyor. Yapraklar soluyor ve çiçekler yeniden açıyor. Sessizliği seven şehrili insanlar buraya piknik yapmaya geliyor. Gölün kenarına kuruyorlar çadırlarını. Bir oğlan çocuğu, bir kız çocuğuna diyor ki:

“Eskiden burada çok güzel bir köy varmış. Ama kuşlara kötü davranan bir adam yüzünden...”

Kız gülüyor. “İnanma böyle şeylere.” diyor.

Yanlarındaki ağaca bir çulha kuşu konuyor.
“İnanın inanın, hepsi gerçek!” diye haykırıyor.

“Ne güzel ötüyor, değil mi?” diyor kız. “Sanki bize söylemek istediği bir şey var.”

Gülüşüyorlar. Anneleri yemeğe çağırınca koşup gidiyorlar. Gölün yüzeyine yansıyan çilli yüzleri de onlarla birlikte gidiyor. Öykümüz de burada bitiyor.

Cabbar Osman’ın köyünü bilir misiniz?

Nereden bileceksiniz?

O köy ortadan kalkalı çok zaman oldu!